

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/247/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7911212303
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7911212303.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Q. W. Č. G., U..G..C., L., B. XXX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému G. L., Z. O., C.Á. XXX, o zaplatenie 538,64 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa V., L., P. XX, IČO: XX XXX XXX, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku 10C/161/2011-58 z 12.4.2012 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie vedľajšieho účastníka voči výroku II. rozsudku.

M e n í rozsudok vo výroku III. tak, že žiadny z účastníkov a vedľajší účastník nemajú na náhradu trov právo.

Návrh na prerušenie konania zamietá.

Žiadny z účastníkov a vedľajší účastník nemajú na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom konanie sčasti v sume 538,64 € zastavil, rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 56,73 € s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 538,64 € od 14.8.2009 do 22.2.2012 v sume 122,46 € do 30.8.2012 a žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania 474,97 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku reprodukoval takmer celý obsah žaloby, uviedol, že listom z 10.4.2012 zobral žalobca svoju žalobu v časti 538,64 € späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť, ďalej vymenoval dôkazné listiny pripojené žalobcom k žalobe a ďalšie dôkazy z ktorých vychádzal. Konštatoval, že na pojednávaní konanom dňa 12.4.2012 zobral žalobca svoju žalobu o zaplatenie istiny 538,64 € späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť, že žalovaný súhlasil s týmto čiastočným späťvzatím, a preto v tejto časti konanie zastavil. Vyslovil ďalej, že predmetom konania bolo už len zaplatenie 56,73 € (úrok z úveru) 9 % úroku z omeškania ročne 538,64 € od 14.8.2009 do 22.2.2012, t.j v kapitalizovanej výške 122,46 €, pričom že žalovaný predmetný nárok uznal v celom rozsahu, ale vzhľadom na svoju finančnú situáciu ho požiadal, aby mu bola poskytnutá dlhšia lehota na zaplatenie žalovanej sumy s prísl., s tým, že potom uhradí aj trovy konania a vzhľadom na uvedené rozhodol rozsudkom na základe uznania (§ 153a ods. 1 O.s.p.).

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O. s. p. a, priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 474,97 €, na úhradu ktorých spoločne a nerozdielne zaviazal žalovaného a vedľajšieho účastníka a ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku 32 eur a z trov právneho zast. podľa vyhl. č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej

len vyhl.) za úkony á 36,52 €: prevzatie a príprava zast., pokus o zmier, podanie žaloby, účasť na pojednávaní dňa 8.11.2011 (1), čiastočné späťvzatie návrhu, účasť na pojednávaní dňa 12.4. 2012, za náhradu DPH 20% 38,35 €, ďalej za náhradu hotových výdavkov podľa § 15 a nasl. vyhl. : 4 x režijný paušál á 7,41 €, 2 x režijný paušál á 7,63 € a za náhradu DPH 20% 8,98 €. Žalobcovi priznal aj náhradu za cestovné náklady vzniknuté pri použití vozidla B. E. -O., W. za cestu Košice - Trebišov 2012 a späť na pojednávanie dňa 12.4.2012, spolu 38,72 € a taktiež náhradu za stratu času cestou Košice - Trebišov a späť na pojednávanie dňa 8.11.2011 (1 x 4 začatých polhodín t.j. 4 x 12,35 € spolu 49,40 €) a cestou Košice - Trebišov a späť na pojednávanie dňa 12.4.2012 (1 x 4 začatých polhodín t.j. 4 x 12,71 € spolu 50,84 €), spolu s náhradou 20% DPH, t.j. celkom 120,29 €.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník a navrhol rozsudok vo výroku II. a III. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie

Uviedol, že II. výrok napadnutého rozsudku je nesprávny z dôvodu, že právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím sa stal celý dlh splatný k 13.8.2009, pričom medzi účastníkmi odstúpením od zmluvy vznikol právny režim bezdôvodného obohatenia a celá pohľadávka žalobcu už bola premlčaná a teda ide bezosporu o spotrebiteľský právny vzťah, kedy je podľa § 54 ods. 1 OZ potrebné aplikovať normy OZ za predpokladu, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Podotkol, že v podaní z 8.2.2012 žiadal, aby bol žalovaný oboznámený s ním vznesenou námietkou premlčania, a že je potrebné zistiť, či súd žalovaného s touto skutočnosťou oboznámil, lebo ak žalovaný uznal dlh a nevedel o jeho premlčaní, takýto prejav vôle má vady a uznanie dlhu nemôže byť spájané s náležitými právnymi účinkami. Navyše považoval za potrebné poukázať na fakt, že zmluva bola odstúpením zrušená s účinkami ex tunc, a že teda žalovaný už vysoko preplatil sumu, ktorá mu bola na základe úverovej zmluvy z 25.11.2007 poskytnutá a keďže ku dňu podania žaloby žalovaný zaplatil 773,92 € a po podaní žaloby zaplatil ďalších 537,64 €, avšak na základe úverovej zmluvy mu bolo poskytnutá len suma 869,48 €, žalovaný preplatil 442,08 € a v takejto výške vzniklo na strane žalobcu bezdôvodné obohatenie.

Dospel k záveru, že aj napriek vznesenej námietke premlčania je nevyhnutné poukázať aj na neprijateľné zmluvné podmienky v úverovej zmluve z 25.11.2007 a v jej obchodných podmienkach a to predovšetkým na ročnú úrokovú sadzbu vo výške 30, 00 % p.a. a na skutočnosť, že obchodné podmienky sú písané drobným, mimoriadne ťažko čitateľným písmom, sú neprehľadné, nejasné neurčité a nezrozumiteľné. Podotkol, že z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že súd aj bez návrhu prihliadne na neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nezastúpený advokátom na ňu nepoukáže (Godard C - 429/05, čl. 61). Citoval ust. § 53 ods. 1 OZ a bod 7 písm. d), e) a f) Obchodných podmienok a tvrdil, že zmluvná podmienka v bode 7 písm. d), e) a f) spôsobuje hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, pretože výrazným spôsobom obmedzuje oprávnenie spotrebiteľa nakladať s pohľadávkou, ktorá mu môže potencióálne vzniknúť proti veriteľovi, a že vzhľadom na jej neprijateľnosť považuje zmluvu o postúpení pohľadávok na žalobcu z 19.10.2009 za neplatnú, a že z toho dôvodu namieta nedostatok aktívnej vecnej legitímácie u žalobcu. Za nesprávny považoval aj ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým ho súd spolu so žalovaným zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi trovy konania 474,97 €. Uviedol, že aj keby uznanie dlhu zo strany žalovaného bolo právne účinné, že existuje množstvo dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobcovi nemusel priznať náhradu trov podľa § 150 ods. 1 O.s.p., napr. že je zjavné, že u žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie, že žalovaný plnil s najväčšou pravdepodobnosťou nevedome premlčaný dlh a navyše dlh z neprijateľných zmluvných podmienok. Zdôraznil ďalej, že vo vzťahu k nemu už vôbec neprichádza do úvahy zaviazanie ho k náhrade trov konania spoločne a nerozdielne, pretože aj keby žalovaný plnil premlčaný dlh dobrovoľne a s vedomím, že ide o dlh premlčaný, bolo by to jeho slobodné rozhodnutie, lebo aj premlčaný dlh je naturálnou obligáciou. Poukázal ďalej na skutočnosť, že napadnutým rozsudkom súd priznal žalobcovi trovy konania v ním požadovanej výške, pričom si žalobca neoprávnene uplatňoval aj úkon právnej služby - písomné podanie protistrane - pokus o zmier, pričom v súdnom konaní nie je možné priznať náhradu trov právneho zast., ktoré vznikli pred začatím súdneho konaní. Vzhľadom k nejednotnosti názorov na procesné oprávnenie vedľajšieho účastníka vystupujúceho v konaní na základe § 93 ods. 2 O. s. p. podať v spotrebiteľskej veci odvolanie uviedol, že inštitút vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O. s. p. bol zavedený až novelou O. s. p. č. 348/2008 Z. z. s účinnosťou od 15.10.2008, a že vedľajší účastník tejto skupiny vystupuje v konaní na podporu účastníka, ktorý je v spotrebiteľom, a ktorý často nedokáže poukázať na neprijateľné podmienky v spotrebiteľských veciach, ako ani na nekalé obchodné praktiky dodávateľov a ktorý taktiež nedokáže v konaní náležite právne argumentovať, a brániť sa napr.

aj vznesením námietky premlčania. Podľa jeho názoru je preto na základe uvedeného zjavné, že ust. § 201 veta druhá O. s. p. (jeho znenie citoval) je vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní vystupuje podľa § 93 ods. 2 O. s. p. obsoletné a vzťahuje sa iba na vedľajšieho účastníka v zmysle § 93 ods. 1 O. s. p., ktorý do konania vstupuje z dôvodu, že má právny záujem na výsledku konania. Podotkol, že názor právnej teórie - ak z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (t. z. právnické osoby legitimované na vstup do konania ako vedľajší účastník osobitným zákonným ust.), môže vedľajší účastník podať odvolanie len v prípadoch, ak ho zároveň podá hlavný účastník, príp., ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadrí súhlas - je možné akceptovať i keď podľa jeho názoru by nemala byť v spotrebiteľských veciach legitimácia vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O. s. p. podať odvolanie viazaná na súhlas hlavného účastníka, pretože existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nedokáže poukázať v konaní na neprijateľné zmluvné podmienky, ani sa v konaní náležite brániť a dokonca nemusí ani správne porozumieť významu a právnym dôsledkom odvolania, ktoré v jeho prospech podáva vedľajší účastník. V prípade pochybností o jeho legitimácii podať odvolanie, navrhol zabezpečiť stanovisko opatrovníka žalovanej k tomuto odvolaniu. Záverom pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s právnou argumentáciou ohľadom jeho oprávnenia vo veci podať toto odvolanie, navrhol v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C - 283/81) podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. prerušiť konania a predložiť Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku: Či sa má čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že sa nemá použiť vnútroštátne procesné pravidlo, akým je ust. § 201 slovenského O. s. p., ktoré neumožňuje právnickej osobe, zameranej na ochranu práv spotrebiteľov v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O. s. p. podať odvolanie proti rozsudku ukladajúcemu plnenie spotrebiteľovi z neprijateľnej podmienky, ak spotrebiteľ nebol informovaný o neprijateľnej zmluvnej podmienke. V súvislosti s týmto svojim návrhom poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Cofidis C-473/00 a uviedol, že s ohľadom na závery vyjadrené v uvedenom rozsudku, by nemal odvolací súd na ust. § 201 O. s. p. vôbec prihliadať, resp. jeho použitie úplne vylúčiť, pretože odporuje kogentným normám európskeho práva a jeho uplatnenie bráni poskytnutiu ochrany spotrebiteľovi pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami (čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS).

Žalobca v rámci písomného vyjadrenia k podanému odvolaniu navrhol, aby ho odvolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odmietol a zároveň si uplatnil trovy právneho zast. v odvolacom konaní 31,07 € s DPH za jeden úkon právnej služby 21,91 € s DPH a režijný paušál k právnemu úkonu vo výške 9,16 € s DPH.

S poukazom na ust. § 154 ods. 1 a § 201 O. s. p. uviedol, že vedľajší účastník nie je oprávnený na podanie odvolania, lebo podľa § 201 O. s. p. má právo podať odvolanie iba v tých prípadoch, kedy z hmotnoprávneho predpisu vyplýva výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkmi. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade uvedená podmienka nie je splnená, že odvolanie vedľajšieho účastníka je možné považovať ako podané neoprávnenou osobou. Podotkol ďalej, že postavenie vedľajšieho účastníka je odlišné v tom, že aj keď koná vo vlastnom mene, jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka a teda vedľajší účastník môže podať odvolanie, iba ak takéto právo účastník má, jeho lehota na odvolanie je limitovaná lehotou na odvolanie účastníka a nemôže podať odvolanie proti vôli účastníka (v tejto súvislosti reprodukoval z rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 5 Cob/17/2012). K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ uviedol, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, keďže v zmysle práva EÚ z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci (v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Košiciach sp. zn. 9 Co/70/2012).

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O. s. p., a odvolanie vedľajšieho účastníka proti II. výroku rozsudku odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a rozsudok v III výroku, ktorým súd spoločne a nerozdielne zaviazal žalovaného a vedľajšieho účastníka nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 474,97 € zmenil podľa § 220 O. s. p., lebo neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa § 201 prvá veta O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 202 ods. 1 O. s. p. odvolanie nie je prípustné, o. i. proti rozsudku vydanému na základe uznania alebo vzdania sa nároku okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z obsahu odvolanie je nepochybne zrejmé, že vedľajší účastník neuvádza žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné urobiť záver, že neboli splnené podmienky na vydanie napadnutého rozsudku alebo, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto muselo byť odvolanie odmietnuté. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalovaný bol s vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 8.2.2012, v rámci ktorého tento vzniesol námietku premlčania oboznámený na pojednávaní konanom dňa 12.4.2012, pričom žalovaný až po oboznámení sa s vznesenou námietkou premlčania uznal nárok žalobcu v rozsahu 56,73 €, a preto je nepochybné, že uznanie dlhu zo strany žalovaného bolo v súlade so zákonom a teda právne účinné.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd na zistený skutkový stav použil nesprávny právny predpis, preto uvedený odvolací dôvod je daný.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa ods. 2 cit. ust., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania žalovaný.

Zavinenie možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, lebo by potom išlo o posúdenie dôvodnosti žaloby vo veci samej tak, že by už po zastavení konania súd ďalej skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej. Preto, ak žalobca vzal späť žalobu, z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad § 146 ods. 2 druhá veta O. s. p.), že zavinil, že konanie muselo byť zastavené a je preto povinný nahradiť jeho trovy. Predpokladom pre vyslovenie povinnosti na náhradu trov podľa § 146 ods.2 druhá veta O. s. p. je jednak dôvodne podaná žaloba a jednak správanie sa žalovaného, pre ktoré sa stala žaloba po jej podaní bezdôvodnou, pričom v praxi pôjde najčastejšie o prípad, že žalovaný po podaní žaloby uspokojí nárok žalobcu, ktorý je žalobou uplatnený. Aby bolo možné priznať náhradu trov konania podľa tohto ust. musia byť splnené súčasne obidva predpoklady.

Podľa ust. § 142 ods. 1, ods. 2 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, príp. vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 150 ods.1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by inak žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi v rozsahu priznania jeho pohľadávky 56,73 € istiny s prísl. patrili a ktorý pre správanie žalovaného - tým, že zaplatil časť nároku žalobcu 538,64 €, zobral žalobu späť, čím žalovaný zavinil čiastočné zastavenie konania, a preto by žalobcovi patrila náhrada účelne vynaložených trov konania, spočívajú v postoji žalovaného k prejednávanej veci, ktorý napriek

dôvodne vznesenej námietke premlčania vedľajším účastníkom, bol ochotný uznať nárok žalobcu a dokonca ho aj uhradiť a to aj v prevažnej časti ho splniť v sume 538,64 €.

Podľa § 224 ods. 1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods. 1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania s požiadanie Súdneho dvora EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach nebolo možné vyhovieť.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré Súdny dvor položí, ako aj to, či sú splnené predpoklady, za splnenia ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvor. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajú viaceré výnimky z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, konkrétne ak

a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“) alebo ak

c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“).

V prípade ak sú tieto podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé, o. i. aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor. V prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únievého práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu únievého práva.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.